

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Bảy, ngày 18/05/2024

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 130

Bài học hôm qua Hòa Thượng dạy chúng ta, tu hành chính là sửa đổi tư tưởng, hành vi sai lầm của chính mình. Chúng ta là phàm phu, chúng ta phải nhờ giáo huấn của Phật Bồ Tát, Cổ Thánh Tiên Hiền thì chúng ta mới nhận ra sai lầm của chính mình. Lần đầu tiên, khi Bác Hồ gặp Bác Giáp, Bác Hồ đã nghĩ: “*Con người này sẽ suốt đời cầm quân*”. Hằng ngày, nếu chúng ta tích cực học tập thì chúng ta cũng sẽ có thể có khả năng nhìn người như vậy, khi nhìn một người, chúng ta sẽ biết người đó sẽ làm được điều gì đó tốt đẹp, hay người đó nhất định sẽ phạm phải sai lầm. Chúng ta chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” thì chúng ta sẽ bị tập khí, phiền não, oan gia trái chủ, nghiệp chướng nhiều đời dẫn dắt. Ngày ngày, chúng ta phải quán chiếu xem ba nghiệp thân, khẩu, ý của chúng ta đã tương ứng với giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền chưa. Có những người khuyên người khác bố thí nhưng họ thì chỉ muốn nhận thêm vào.

Người xưa nói: “*Gàn mực thì đen gàn đèn thì rạng*”. Chúng ta gàn Thầy tốt, bạn lành, gàn người có tâm công hiến thì chúng ta cũng sẽ dần giống như họ. Chúng ta gàn người có nhiều tham vọng, bá đồ thì chúng ta cũng dần dần bị tiêm nhiễm. Do vậy chúng ta phải tích cực gàn người chân thật tu hành, người luôn nghĩ đến chúng sanh. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải đốt cháy chính mình***”. Nghĩa là chúng ta xả bỏ chính mình, dùng thân tâm để phụng hiến, cúng dường Tam Bảo, cúng dường chúng sanh. Nếu chúng ta chỉ nghĩ đến phục vụ chúng sanh thì chúng ta sẽ không nghĩ đến việc chiếm lợi ích của mình. Chúng ta là phàm phu, ngày ngày chúng ta phạm phải sai lầm mà chúng ta không nhận ra, khởi tâm động niệm, lời nói, hành động của chúng ta luôn thuận theo vọng tưởng, chấp trước.

Hằng ngày, chúng ta tu hành, chúng ta tiến thì ít, thoái thì nhiều. Nhiều người học Phật trong nhiều năm nhưng vẫn thoái tâm. Mỗi giây, mỗi phút chúng ta đều phải chuyên cần, phấn đấu, chúng ta chỉ cần chệnh mảng một chút thì chúng ta sẽ lui sụt. Có những người “*tự dĩ vi thị*”, tự cho mình là người biết nên họ hành động sai. Nếu chúng ta không cẩn trọng thì chúng ta cũng sẽ rơi vào tâm cảnh như vậy. Hòa Thượng nói: “***Chúng ta phải bỏ đi cách thấy, cách biết, cách nói, cách làm của mình, để chúng ta học theo cách thấy, cách biết, cách nói, cách làm của Phật Bồ Tát thì nhất định không sai!***”. Phàm phu không biết được sai lầm của mình, càng làm càng sai, chúng ta cố che dấu thì sai lầm sẽ càng nghiêm trọng hơn. Chúng ta phải ngày ngày học tập, ngày ngày tiếp nhận Kinh giáo để đối chiếu tâm hạnh của mình. Phật Bồ Tát dạy chúng ta

mang thân tâm này phụng hiến, cúng dường Tam Bảo, cúng dường chúng sanh nhưng chúng ta ngày ngày chỉ nghĩ đến danh lợi.

Người xưa dạy: “*Xả ly Ta Bà, hân cầu Cực Lạc*”. Chúng ta phải có tâm xả ly Ta Bà. “*Tài, sắc, danh, thực, thù*” chân thật đáng sợ, chúng khiến thân tâm chúng ta nhiều loạn, mất đi đạo tâm. Hòa Thượng nói: “***Tài, sắc, danh, thực, thù, Địa ngục ngũ điều căn***”. Chúng ta nhiễm một thứ trong năm thứ này thì chúng ta đã khai một đại lộ đi thẳng vào Địa ngục. Chúng ta rời khỏi danh lợi, xa lìa “*Tài, sắc, danh, thực, thù*” thì chúng ta vẫn có thể sống tốt. Từ khi Hòa Thượng 36 tuổi, Ngài đã là “tam bất quản”, không quản tiền, không quản việc, không quản người. Mọi người mời Hòa Thượng đến ở trong một ngôi chùa lớn có tên là chùa Cực Lạc, Ngài ở đó cho đến khi Ngài vãng sanh.

Người ngày nay luôn nghĩ đến việc kiếm tiền, nếu chúng ta được tặng một cuốn sách hay một chiếc đài nghe pháp thì chúng ta cũng có thể nhìn thấy trên đó có ghi số tài khoản để mọi người ủng hộ. Chúng ta phải cố gắng học theo tấm gương của Hòa Thượng, cả cuộc đời Ngài chỉ nghĩ đến việc hy sinh phụng hiến. Những gì chúng ta bỏ ra mà chúng ta không nhận bằng tiền thì chúng ta sẽ nhận lại bằng phước báu. Phước báu chúng ta nhận được sẽ còn lớn hơn số tiền chúng ta đáng được nhận. Những thứ chúng ta nhận mà chúng ta không trả bằng tiền thì chúng ta phải trả bằng phước báu trong chính sinh mệnh của mình. Người xưa dạy chúng ta: “*Một bữa ăn, một ngụm nước đều do tiền định*”. “*Tiền định*” là do phước báu trong vận mạng của chúng ta định. Người khác tham danh vọng là việc của họ, chúng ta phải tự nhắc mình không chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*”.

Người ngày nay chìm đắm trong danh vọng, tư lợi, nếu không có người hy sinh phụng hiến thì chúng sanh sẽ không có tấm gương để học tập theo. Trên Kinh dạy, Ta Bà không phải là chốn dễ đùa. Chúng ta không đề cao cảnh giác thì chúng ta dễ dàng bị tiêm nhiễm bởi những người xung quanh. Mấy ngày gần đây, có một vị tu hành nhiều năm nhưng bị nhiều người khen chê, không còn chỗ để an tịnh.

Hòa Thượng nói: “***Hành Bồ Tát Đạo chính là trải qua đời sống của Bồ Tát. Bồ Tát là người giác ngộ, chúng ta là phàm phu mê hoặc điên đảo nên chúng ta phải học giác ngộ, phương pháp tu học là trước tiên chúng ta phải đọc Kinh, nghe Kinh, sau đó phải chăm chỉ “cầu giải”, dùng lời giáo huấn của Phật ở trên Kinh làm tiêu chuẩn cho ngôn hạnh, tư tưởng, đời sống của chính mình***”. “*Cầu giải*” là chúng ta thấu hiểu những điều trên Kinh đã dạy. Chúng ta đem giáo huấn của Phật hóa thành đời sống của chính mình thì đó chính là chúng ta đang hành Bồ Tát đạo, hành Phật Đạo. Chúng ta đem giáo huấn của Cổ Thánh Tiên Hiền vào đời sống thì đó là chúng ta đang hành đạo của Cổ Thánh Tiên Hiền.

Chúng ta đối chiếu xem lời nói, việc làm của chúng ta có giống với giáo huấn của Phật, của Thánh Hiền không? Nếu chúng ta chưa giống thì chúng ta cố gắng làm cho

giống, nếu sai thì chúng ta nỗ lực sửa sai. Có người cho rằng, ngày ngày, gõ mõ tụng Kinh, cúng dường nhiều thì đó là tu hành nhưng điều quan trọng nhất là chúng ta phải thay đổi ngôn hạnh, đem giáo huấn của Phật hòa vào đời sống, đối nhân xử thế tiếp vật, hành động tạo tác.

Hòa Thượng nói: **“Tinh thần của lễ là tự hạ thấp mình tôn trọng người. Ngay trong cuộc sống thường ngày, chúng ta phải khiến người khác không ghét bỏ mình thì đây chính là lễ”**. Tinh thần này không dễ làm được. Chúng sanh tạo tác ác nghiệp, phạm phải sai lầm vì họ không được dạy. Nếu họ thấu triệt đạo lý nhân quả thì họ sẽ khiếp sợ mà không dám phạm phải sai lầm. “Lợi” cũng giống giọt mật trên lưỡi dao. Chúng ta lè lưỡi liếm giọt mật thì chúng ta sẽ bị lưỡi dao cắt đứt lưỡi. Giọt mật không quan trọng bằng lưỡi của chúng ta. Chúng ta chìm đắm trong “*danh vọng lợi dưỡng*” nhưng “*danh vọng lợi dưỡng*” này cũng không tồn tại được lâu. Người thế gian không rõ đạo lý này nên họ mới dám làm, vậy thì họ đáng thương hay đáng trách? Nếu chúng ta không rõ đạo lý thì chúng ta cũng sẽ làm như vậy!

Chúng ta cần cầu học hỏi, biết lắng nghe lời khuyên bảo của mọi người thì chúng ta sẽ được mọi người yêu thương. Nếu mọi người đều không ưa chúng ta thì chắc chắn là chúng ta có vấn đề nghiêm trọng. Có một gia đình luôn tìm cách phá tôi nhưng tôi luôn tìm cách tặng quà cho họ, tôi thường tặng họ những thứ tôi làm được, dần dần, tôi nhận thấy tâm ghét bỏ của họ không còn. Nhà Phật nói: **“Nhất thiết duy tâm tạo”**. Tất cả đều do tâm chúng ta tạo ra. Chúng ta một mực chân thành đối với tất cả mọi người, mọi hoàn cảnh thì chúng ta sẽ hành được “*lễ*” đến nơi, đến chốn.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta phải nắm lấy cơ duyên tu phước, chúng ta không nên chờ đợi. Thí dụ, khi chúng ta xả tài, chúng ta có bao nhiêu thì chúng ta xả bấy nhiêu. Chúng ta đợi có nhiều tiền chúng ta mới làm thì chúng ta đã bỏ đi rất nhiều cơ hội”**. Có người nói, khi nào họ giàu thì họ sẽ làm phước. Khi chúng ta giàu thì rất nhiều cơ hội đã trôi qua. Chúng ta muốn mở trường dạy chuẩn mực cho các con nhưng chúng ta đợi khi nào chúng ta có nhiều tiền chúng ta mới làm thì nhiều thế hệ sẽ không có cơ hội học tập. Mười năm trước, chúng ta rất khó khăn, thuê một ngôi trường cần vài chục triệu, mở một ngôi trường mới cần vài trăm triệu nhưng chúng ta cũng không có tiền. Hiện tại, chúng ta có thể thuê những ngôi trường khang trang để dạy các con.

Hòa Thượng nói: **“Tu phước phải có trí tuệ. Chúng ta phải biết được đâu là chân thiện, đâu là giả thiện, việc gì chân thật có thể giúp ích chúng sanh, việc gì chỉ là hình dáng bên ngoài”**. Tổ Ấn Quang cả cuộc đời tích cực in sách thiện, số tiền dùng in sách thiện nhiều gấp hai, gấp ba lần số tiền dùng để in Kinh Phật. Ngài in sách thiện để giáo dục người làm thiện, người ngày nay cần biết điều thiện để làm việc thiện. Khi có thiên tai, bão lũ, Ngài cũng trích một số tiền in sách để cứu giúp người gặp thiên tai. Việc xây dựng một ngôi trường để giáo dục chuẩn mực đạo đức là vô cùng quan trọng, có ảnh hưởng lâu dài đến nhiều thế hệ. Chúng ta cũng tích cực ủng hộ những người bị

thiên tai, lũ lụt. Khi diễn ra đại dịch Covid, chúng ta làm rất nhiều việc để hỗ trợ mọi người, chúng ta không vận động, không kêu gọi. Đây là chúng ta hiểu rõ đạo lý, việc có ảnh hưởng dài lâu đến cộng đồng, việc cần làm thì nên làm.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta làm bằng tâm chân thành thì sẽ cảm động đến những người có tâm, Phật Bồ Tát, Long Thiên Thiện Thần, thậm chí oan gia trái chủ cũng cùng làm với chúng ta. Chúng ta phải có trí tuệ, phải biết rõ đâu là chân thiện, đâu là giả thiện”**. Ngày nay rất khó để phân biệt thật giả. Tôi gần như không dùng điện thoại, tôi chỉ nghe điện thoại của những người quen biết, tôi thấy có nhiều cuộc gọi lừa của những người lừa đảo. Nhiều người tưởng rằng họ đang làm lợi ích chúng sanh nhưng thực ra là đang thỏa mãn bá đồ của chính mình.

Mỗi chúng ta đều có năng lực làm lợi ích chúng sanh. Ngay hiện tại chúng ta có thể bố thí. Bố thí có bố thí ngoại tài và nội tài. Ngoại tài là tiền tài, vật chất. Nội tài là năng lực, sức khỏe của chính mình. Năng lực của chúng ta chưa đủ thì chúng ta nỗ lực. Chúng ta nỗ lực 30 ngày chưa được thì chúng ta nỗ lực trong 3 năm, nhất định chúng ta sẽ có năng lực. Bố thí nội tài quan trọng hơn bố thí ngoại tài. Chúng ta tặng người khác một món đồ do chúng ta trồng được hay làm ra thì họ sẽ thích hơn là chúng ta mua tặng họ một món đồ. Chúng ta có thể bố thí ngay và luôn, không cần chờ! Hòa Thượng từng nói, hằng ngày, khi chúng ta ra đường, chúng ta nở nụ cười thân thiện hay chúng ta nhường đường thì mọi người đã cảm thấy vui, chúng ta không cần làm việc gì lớn lao. Phật pháp Đại Thừa dạy chúng ta rất nhiều điều nhưng trong đó việc bố thí là trung tâm.

Bài học hôm nay Hòa Thượng nhắc, chúng ta hành Bồ Tát Đạo chính là chúng ta trải qua đời sống của Bồ Tát. Bồ Tát là người giác ngộ, chúng ta là phàm phu điên đảo nên chúng ta phải học người giác ngộ. Chúng ta muốn giác ngộ thì chúng ta phải học tập Kinh giáo, thực hành giáo huấn của Phật trong đời nhân xử thế, hành động tạo tác. Ban đầu, chúng ta làm chưa giống nhưng dần dần sẽ giống.

Ngày ngày, chúng ta phải hành đúng lễ. Lễ không đúng chuẩn mực thì sẽ trở thành phi lễ. Có người gặp tôi ở đâu cũng lạy, tôi nghiêm khắc nhắc họ không làm như vậy. Chúng ta cho rằng chúng ta làm được việc người khác không làm được là chúng ta đã khởi tâm ngạo mạn. Người đó đã từng nhờ tôi ấn chứng, tôi nói, tôi còn đầy phiền não, vọng tưởng, người đó thì làm nhiều việc sai trái, nếu tôi ấn chứng cho họ thì sẽ là cả hai người đều sai. Người đó hiện tại đã đi làm Thầy, họ nói theo vọng tưởng nhưng có nhiều người nghe theo. Chúng ta không khiến người khác cảm thấy chán ghét, chúng ta khiến mọi người ưa thích, mến mộ, thì đó chính là thật lễ, chân lễ. Chúng ta thường làm những việc bề ngoài, hào nhoáng nhưng không khiến người khác cảm động. Người khác yêu thương, gần gũi chúng ta thì đó là lễ. Chúng ta được nhắc nhở thì chúng ta mới biết để làm. Chúng ta không học tập thì chúng ta sẽ bị tập khí, phiền não dẫn dắt. Tôi ninh nguyện, nếu tôi chỉ có một mình thì tôi vẫn sẽ ngồi học nghiêm túc. Hoàn cảnh nơi tôi

ở mấy chục năm nay không thay đổi, nếu chúng ta liên tục thay đổi hoàn cảnh sống thì tâm chúng ta không thể định.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!